

de burger

le ontwikkeling van het gewest. Pascal Smet (One-Brussels, SP.A) beheert de zware portefeuille van stedenbouw. Dat is opmerkelijk, want Smets partij haalde bijna vijf keer minder stemmen dan Groen. Smet kon daarom geen ministerspost claimen en werd slechts staatssecretaris. Gewoonlijk krijgt die minder belangrijke bevoegdheden. Dat is nu wel even anders. Smet en de PS kunnen de groenen in urbanistische projecten volledig buitenspel zetten.

Zo hopen de verenigde socialistische hun ongebreidelde bouwplannen zonder veel oppositie te kunnen doorvoeren. De burgercomités klagen aan dat er te weinig rekening gehouden wordt met het algemeen belang en de bouwpromotoren hun visie mogen uitvoeren. Waarom politici zo welwillendheid zijn voor megaprojecten van projectontwikkelaars? Het Brussels Gewest en de gemeenten zitten krap bij kas en hebben dringend inkomsten nodig. Die financiële logica leidde er ooit toe dat de Noordwijk tegen de vlakke ging, omdat de betrokken gemeenten op een stevige fiscale compensatie konden rekenen. Burgemeester Charles Picqué (PS) van Sint-Gillis deed net hetzelfde met de wijk rond het Zuidstation.

400 bomen verdwijnen

Er is natuurlijk een grote nood aan nieuwe woningen in Brussel, maar de actiescomités vragen zich af waarom de plannen zo weinig doorzicht zijn getekend en er niet creatiever is gekeken naar de mogelijkheden die leegstaande gebouwen bieden. Nergens is dat gebrek duidelijker dan bij het project op de Esplanade bij de onbekende soldaat, het vroegere Rijksadministratief Centrum.

Een eerste project werd afgewezen, maar een nieuwe versie van projectontwikkelaar Immobel kreeg wel

Terwijl de gemeenten en het gewest ruziën met de federale overheid over dakloze migranten, huurt een Brussels collectief een gebouw en organiseert het de opvang

een vergunning. Toch blijven de inwoners zich roeren, want ze hebben nog altijd heel wat bezwaren. Ze grijpen niet waarom de unieke tuin met 400 bomen moet verdwijnen en vooral waarom een immense parking aan de Pachecolaan wordt behouden. Ook in dit dossier moesten de groene partijen zwichten voor de socialistische prioriteiten en konden ze alleen afdwingen dat er geen 2.000, maar 1.500 parkeerplaatsen zouden komen. Dat is nog altijd immens op een moment dat de regering dat soort megaparkings in het centrum van de stad zegt te willen vermijden, vanwege hun aanzuigefect.

Het bewonerscomité is nu naar de Raad van State getrokken in de hoop de plannen alsnog bij te kunnen sturen. Met de moed der wanhoop, want de strijd is ongelijk. Tegenover de inwoners staat Immobel, waar een voormalig PS-kabinetschef een leidende rol speelt. En een vroegere topadvocate die vastgoedbedrijven als klant had, werkt nu voor minister-president Vervoort. Een soort belangenvermenging die te veel doet denken aan donkere Brusselse tijden, toen de ambities van projectontwikkelaars en politici gelijk liepen. Het is de strijd van David tegen Goliath. Maar de Brusselse burgers geloven steeds vaker in hun eigen kracht. Ze laten zich niet afschrikken door wat de politieke partijen voor hen beslissen.

de tekst die zaterdag werd voorgesteld?

Die vragen klinken niet erg hoopvol. Toch zijn we als voorvechters van de Afghaanse zaak verplicht om optimisme te verspreiden – hoe naïef dat ook mag klinken. Dit akkoord is een eerste stap. Wanneer het de kansen grijpt, dan ligt hier echt een opportuniteit voor Afghanistan. De bal ligt nu in het kamp van de Afghaanse verkozen beleidsmakers. Aan hen om erover te waken dat de Afghaanse mannen én vrouwen als winnaars uit dit verhaal komen.

DRIES DEHAUDT
Coördinator
Moeders voor Vrede.

Het is aan de alfamannetjes van de vele politieke fracties om hun ego aan de kant te zetten en om eensgezind te bouwen aan de toekomst van hun land. Ze zijn het hun inwoners verschuldigd.

Vrouwen aan tafel?

Voorlopig hebben we meer vragen dan antwoorden. Komt er tijdig een eensgezinde regering die de onderhandelingen vanuit een sterke positie kan voeren? Wat is de visie van de Taliban op het land? Wat houdt de Taliban tegen om na het vertrek van de VS gewapenderhand het land te domineren? Kan het Westen de afspraken afdwingen? Heeft het daar de politieke moed voor? Wie komt aan tafel bij de Intra-Afghaanse dialoog? Hoeveel vrouwen zullen rond die vredesafspraken zitten? Of zijn de Afghaanse vrouwen nu al het grootste slachtoffer van

ASSITA KANKO

WEES EEN DAME, ZEIDEN ZE ... WEES EEN HEER, ZEIDEN ZE ...

‘Wees een dame, zeiden ze’, luidt de titel van een video die onlangs viraal ging en al miljoenen keren bekeken werd. Het filmpje is een creatie van het tijdschrift *Girls. Girls. Magazine*, en toont *Sex and the city*-actrice Cynthia Nixon die op een eloquente manier zinnen uit een essay van Camille Rainville uit december 2017 voordraagt.

De video illustreert nogal provocatief de tegenstrijdige boodschappen over wat een vrouw ‘behoort te zijn’ in de moderne samenleving. Het is een belangrijk statement, maar het maakte gemengde gevoelens bij me los. Ik sta volledig achter de behoefte van vrouwen om te zijn wie ze zijn, maar tegelijk legt de video de vinger op een bredere bekommernis die ik heb over het debat rond de gendergelijkheid en vrouwelijke emancipatie.

We leven in een wereld van simplistische virale boodschappen van 280 tekens, tags en likes die inspelen op gevoelens, maar er niet in slagen om de complexiteit van thema’s te vatten. Het filmpje is een schoolvoorbeeld van feminisme voor het Instagram-tijdperk. De video bestaat hoofdzakelijk uit mooie fotomodellen en flitst bijvoorbeeld occasioneel naar beelden van mannen die zijn of beschouwd worden als ‘antivrouw’, zoals Donald Trump en de veroordeelde zedendelinquent Harvey Weinstein. Maar wat de paus in de video komt doen, is me een raadsel.

Om een punt te maken, moet je het scherpstellen. Wellicht daarom dat de video niet vermeldt dat bijlange niet elke vrouw zich zorgen maakt over hoe ze eruitziet, en dat niet elke man een chauvinist is. De volgende fasen in het feminisme en de strijd voor gelijkheid moeten focussen op inclusiviteit en op de positieve rol die mannen kunnen spelen om dat doel te bereiken.

Als we over de hele lijn tot meer gelijkheid willen komen, is het cruciaal dat we jongens en mannen het zelfvertrouwen geven om hun gedrag te veranderen. Mannen zijn ook het slachtoffer van boodschappen van de massamedia en de samenleving, die sociale, financiële en opvoedkundige kwetsbaarheden uitvergrooten. We zullen alleen vooruitgang boeken als we het bewustzijn en het engagement van mannen versterken en als we onderstrepen hoe belangrijk hun rol is in de strijd tegen ongelijkheid. Om dat te bereiken, moeten we het feminisme op een andere manier communiceren en weergeven.

Sommige van mijn grootste voorstanders, mentors en supporters, waren mannen. Zij hebben hun steentje bijgedragen tot de cultuur die zowel mannen als vrouwen gelijke kansen biedt om te slagen. Ze deden dat niet door zich eng te concentreren op de emancipatie van vrouwen, maar door te proberen om een meer gelijkwaardige werkomgeving te scheppen, zodat iedereen kon slagen als individu.

Mannen moeten het gevoel hebben dat ze de macht hebben om zo’n gelijkwaardige omgeving te creëren, zowel

thuis als op het werk of in een sociale groep. Mannen en jongens moeten bondgenoten worden in deze strijd, geen vijanden.

Het is niet alleen belangrijk dat we sociale misvattingen en veralgemeningen over vrouwen elimineren. We moeten ook de veralgemeningen aanpakken over wat het betekent om een ‘echte man’ te zijn. Wees een heer, zeiden ze. Wees geen macho, maar hou de deur open voor een vrouw. Onderhoud je gezin en klim naar de top, maar wees ook een aanwezige en betrokken vader. Verman jezelf als je je neerslachtig voelt, maar wees ook emotioneel beschikbaar. Wees sterk, verzorg je uiterlijk, maar wees niet ijdel. Wees charmant, maar niet eng.

Voormalig president Barack Obama verbindt zijn naam aan begeleidingsprogramma’s die een oplossing willen bieden voor een ‘zelfvernietigend model van mannelijkheid’, waarin respect verkregen wordt via geweld. Zulke programma’s zijn essentieel om een positieve en begrijpbare plaats voor jonge mannen te creëren in een moderne wereld die vaak verwarrend is.

Vorig jaar werd het progressieve en ruimdenkende Denemarken uitgeroepen tot het minst feministische land ter wereld. Van de 23.000 bevroegde vrouwen zei slechts acht procent dat ze een ‘heel positieve’ indruk hadden van de #MeToo-beweging. Minder dan een op

Mannen en jongens moeten bondgenoten worden in de strijd tegen ongelijkheid, geen vijanden

de vijf jonge vrouwen noemt zichzelf een feminist volgens een enquête in het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten. Dat komt niet omdat vier op de vijf vrouwen het idee van gelijkheid voor vrouwen verwerpen. Alleen weerspiegelt de term ‘feminisme’ hun verwachtingen, dromen en angsten niet. In de media horen we geregeld debatten over wat het betekent om feminist te zijn. Voor mij betekent het

dat je bruggen bouwt tussen mannen en vrouwen, geen muren. Het betekent dat je samenwerkt om oplossingen te vinden die echte en waardevolle veranderingen realiseren, zoals ik schreef in mijn boek *De tweede helft: tijd voor een nieuw feminisme*.

Je kunt voor gelijkheid strijden door een maatpak, hoge hakken of een uniform te dragen. Je kunt voor gelijkheid strijden vanop je werk, van bij je thuis of via een betoging. Maar we moeten ons ook buigen over de vraag wat het betekent om een man te zijn, en hoe we samen een meer gelijke samenleving kunnen scheppen. Mannen en vrouwen moeten samen veranderen. Ik vind het dus lovenswaardig dat de video zoveel discussie teweegbrengt, maar ik hoop ook dat we verder kunnen denken dan de binaire boodschap die hij verkondigt en we samen op zoek gaan naar manieren om de wereld te creëren waarin we willen leven.

Assita Kanko is Europarlementslid (N-VA). Haar column verschijnt vierwekelijks op dinsdag.